

Hospodin nemá záľubu v smrti hriešnika

(Ezechiel 33,10-11.30-32)

Nedávno som si opäť uvedomil, že naše zmýšľanie je predsa len iné ako Božie zmýšľanie. Keď niekde vidíme zlého človeka ako beztrestne pácha zlo, čo si vtedy pomyslíme? Asi nič dobré a možno sa aj nazlostíme. Lepšie by bolo, keby takí ľudia neboli na tomto svete! Hneď na takéhoto človeka privolávame Boží súd a trest. Veď čo iné si taký človek zaslúži? Potom, po istom čase, keď náhodou počujeme, že toho človeka stihlo nešťastie, čo nás vtedy napadne? Ľutujeme ho? Súcitíme s ním? Asi nie. Povieme si: „Tak mu treba! Veď si to zaslúžil“. Niečo podobné očakávame aj od Pána Boha, že aj On bude zmýšľať podobným spôsobom.

Presne tak, ako to pozorujeme u Božieho muža a Božieho proroka Jonáša. Tento muž bol poslaný do hrozného mesta Ninive, o ktorom Božie slovo hovorí, že jeho nešťachetnosť vystúpila až pred Pána Boha (Jon 1,2). Teda obyvatelia tohto mesta boli veľmi hriešni. Jonáš ich mal vyzvať k pokániu a zmene ich životov. Tento muž mal iné predstavy o Božom konaní. Jemu sa nepáčilo, k čomu ho Pán Boh povolal. Nakoniec sa rozhodol ísť vlastnou cestou. Až Pán Boh musí tvrdo zasiahnuť do jeho života, najprv cez veľkú búrku, potom cez veľrybu, aby sa tento Boží muž spamätal a navrátil sa na Božiu cestu. Zvláštne je, že Pán Boh mu odpustí jeho zlyhanie. Keď potom príde tento Jonáš s Božím posolstvom do Ninive, ako reagujú títo planí a hriešni ľudia na Božie slovo? Asi nás to prekvapí, ale oni začnú činiť pokánie a oľutujú svoje zlé činy, svoje hriechy. Aj im Pán Boh odpustí a nedopustí na nich to zlé, ktoré chcel na nich uviesť. A ako na to reaguje Jonáš? Teší sa z toho, že jeho cesta k tomuto ľudu nebola márna? Veru nie. Ale Božie slovo o ňom hovorí: „Jonášovi sa to veľmi nepáčilo a nahneval sa“ (Jon 4,1). Následne sa sťažuje Pánu Bohu: „Ó Hospodine, či som to nehovoril...? Preto som tam nechcel ísť (voľne povedané) ...lebo som vedel, že Ty si Boh milostivý, ľútostivý a bohatý v добрote. A teraz, Hospodine, vezmi môj život, lebo mi je lepšie zomrieť ako žiť“ (Jon 4,2-3). „Mne si zobral, Pane Bože, všetko, ešte i to posledné - ricínovník, v ktorého tieni mi bolo tak príjemne. A týmto sa nestalo nič. Tak aká je to spravodlivosť?“

Neuvažujeme aj my niekedy takým spôsobom? Hospodin na to Jonášovi hovorí: „Či si sa právom rozhneval?“. On odpovedá: „Právom som sa rozhneval, až na smrť“. Tu riekol Hospodin: „Tebe je ľúto ricínovníka, pri ktorom si sa nenamáhal a ktorý si nepestoval, ktorý za noc vyrástol a za noc zahynul, a mne nemá byť ľúto Ninive, veľkého mesta, v ktorom je viac ako stodvadsať tisíc ľudí, ktorí nevedia rozlišovať medzi tým, čo je napravo a čo naľavo...?“ (Jon 4,10-11). Ináč povedané: „ktorí nevedia rozlišovať, čo je dobré a čo zlé?“. Práve preto potrebujú počuť Božie slovo. Oni potrebovali, aby do ich života preniklo Božie slovo ako svetlo, aby presvietilo ich život. Len tak mohli poznať, v akom stave sa nachádzajú, že žijú v hriechu. Následne mohli zmeniť svoje životy. Niečo podobné zakúsil aj žalmista, keď vyznáva: „Sviectou mojím nohám je Tvoje slovo a svetlom mojím chodníkom“ (Ž 119,105). Práve preto potrebujú hriešnici počuť Božie slovo. A od koho, ak nie od nás! Len tak sa bude môcť znova naplniť to úžasné Božie zaslúbenie: „Ľud, ktorý sedel vo tme, uzrel veľké svetlo, a tým čo sedeli v krajine a v tóni smrti, vyšlo svetlo“ (Mt 4,16). Teda našou prvoradou úlohou je zvestovať Božie slovo. My nesmieme ľuďom, ktorí žijú okolo nás, zamlčať túto pravdu. Nesmieme ukrývať to svetlo, ktoré sa nám dostalo. Ako o nás hovorí Pán Ježiš: „Vy ste svetlo sveta“ (Mt 5,14). My sme nositeľmi tohto svetla a našou povinnosťou je šíriť ho ďalej (Mt 5,15). Je to svetlo, ktoré sa nám dostalo, dostatočne viditeľné? Alebo aj my sme tak veľmi podobní prorokovi Jonášovi, ktorému sa nepáčilo, čo sa okolo neho dialo, ako Pán Boh nakladá z hriešnikmi? Tiež by sme ich najradšej hneď odsúdili (čo neraz aj robíme) a zničili? Tak ako si to tiež želali aj učeníci Pána Ježiša (L 9,54)? Ale Pán Ježiš nás vyzýva k niečomu inému: „aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach, veď On dáva vychádzať slnku na zlých aj na dobrých a zosiela dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých“ (Mt 5,45). Tak ako on koná? Tak ako si to

predstavoval prorok Jonáš? Jeho zmýšľanie je predsa len iné ako to naše. On hovorí: „Povedz im: Akože žijem – znie výrok Hospodina Pána – nemám záľubu v smrti bezbožného...” (Ez 33,11). On nechce, aby niekto z nás ľudí zahynul (2Pt 3,9). Jemu tak veľmi záleží na každom jednom človeku. Aj preto poslal na tento svet svojho jediného Syna, Pána Ježiša Krista. Ako o tom svedčí aj Ev. Jána: „Lebo tak Boh miloval svet (teda teba i mňa), že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho” (J 3,16). Je tu potrebný ešte väčší dôkaz o Božej láske k nám ľuďom? Toto je skutočná láska. My neraz toľko rozprávame o láske, spievame o nej v mnohých piesňach, ale ak nie je v našom srdci, tak je to všetko márne! Ako sa to stalo Božiemu ľudu Starej zmluvy - Izraelu: „Lebo svojimi ústami ukazujú mnoho lásky, ale ich srdce túži len po zisku” (Ez 33,31). Nachádzame sa pred Vianocami, keď si budeme pripomínať prvý príchod Pána Ježiša na tento svet, a keď sa bude veľa hovoriť a spievať o láske, ale po čom dnes túži tvoje srdce? Prorok Izaiáš túžobne volá k Pánu Bohu: „Z tej duše túžim po Tebe za noci, aj môj dych túžobne Ťa hľadá” (Iz 26,9). On tak veľmi túži po Bohu, po stretnutí sa s Ním. Je to aj našou túžbou počas týchto vianočných sviatkov? Veru Pán Boh nemá záľubu v smrti hriešnika. On nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby všetci mali život. Teda aj ten najhorší hriešnik, akého poznáš, ale aj ty. A On neustále čaká, nie preto že by zabudol ako nejaký starý deduško, ako si to niektorí ľudia namýšľajú, ale Jeho zámer je jasný: „Nemešká Pán so zaslúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby všetci sa dali na pokánie” (2Pt 3,9).

Stanislav Baláž, november 2007